

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

**VENUŠA
ZO ZÁTOKY**

VENUŠA ZO ZÁTOKY

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

VENUŠA
ZO ZÁTOKY

slovaart

Text © Dominik Dán 2018
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3689-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Pulchra res est homo, si homo est.

Nádherná vec je človek, ak je človekom.

(latinské príslovie)

Venované Janke a Vladovi Manákovcom

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
Mgr. Eduardovi Mataninovi, Františkovi Matlákovi,
Miroslavovi Uhliarovi, Michalovi Němcovi,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

AUGUST 2009

V kancelárii číslo stoštyridsaťjeden v oddelení vražd vládla smútočná atmosféra. Dnes ráno prevládla aj nad radosťou detektívov z krásneho slnečného letného pondelka, aj chabé pokusy Chosého a Krauzu o večné špičkovanie. Dusivá ťažoba z úmrtia v úzkom kolektíve doľahla na každého. Tragédia si vyžiadala jednu obeť a napokon aj Chosé s Krauzom pochopili, že dnes ráno na ich detinský humor nie je nikto zvedavý – radšej zmĺkli. Pripojili sa k smútiacemu zhromaždeniu, pietne sklonili hlavy, vystrúhali kyslé ksichty deformované hlbokou vráskou uprostred čela. Ešte chvíľu a Chosému by sa po líkach skotúlali nefalšované pietne slzy. Je to tragédia, keď zomrie dlhoročný člen partie, priateľ, ktorý má v kancelárii trvalé, neodškriepiteľné miesto.

Najviac smútil Kuky – zomrela mu andulka.

„Chúďatko moje milené,“ zastonal, sotva vošiel, a letným pohľadom skontroloval, či sa cez víkend niečo nezmenilo.

Nič sa nezmenilo, nábytok aj koberec ostali na svojom mieste, aj Burger sedel na svojom mieste, čítal noviny zahalený v oblaku tabakového dymu, aj Hanzel si rozoberal pištoľ na svojom mieste, aj tlstý Váňa raňajkoval na svojom mieste – tak si aj on sadol na svoje miesto.

Sotva odložil aktovku pod stôl, premkol ho nepríjemný pocit, že niečo predsa len nie je na svojom mieste. Niečo... Ale čo? Ešte raz sa podozrievalo rozhliadol po kancelárii. Krauz a Chosé chýbali, ale do ranného nástupu do zamestnania mali skoro polhodinku, takže toto nie, nesedí nič iné, niečo... Ale čo?!

Vtom ho trklo: Robin! Robin ho nevítal ako vždy, neškriekal, neziapal, nelozil po kľietke, nefkcal, nenaparoval sa! Neroobil nič! Robin!

Kuky sa otočil, v neblahej predtuche flochol na kľietku na parapete – a zdúpnel!

„Chúďatko moje milené,“ zastonal.

Robin ležal v prosových šupkách, krídla naširoko rozťahnuté, hlavička nabok, krčvovito zovreté nožičky vystieral k nebu.

„Čo je?“ Burger odložil noviny.

Hanzel prestal čistiť, Váňa zadržal kus tlačienky na masťnom chlebe desať centimetrov od úst. Výraz Kukyho tváre ich vydesil.

„Robin!“ vydýchol Kuky, roztraseným prstom ukázal na kľietku.

Všetci sa nadvihli na stoličkách, aby lepšie videli.

„Kriste!“ prvý pochopil Burger. „Vôbec som si neuvedomil... Nepostrehol som...“ jachtal.

Ako vždy prišiel do kancelárie prvý, no ako vždy rutinovane vykonal stereotypné povinné úkony – odložil si aktovku, otvoril okno, zapálil si cigaretu, pohodlne sa zahniezdil na stoličke, zahľbil sa do rannej tlačče.

„Fakt som si nevšimol,“ ospravedlňoval sa, akoby jeho včasné zistenie mohlo zvrátiť katastrofálny stav v kľietke.

„Ani ja,“ priznal sa Hanzel. „Inokedy mi tie jeho škreky išli na nervy hneď zrána, no dnes som si ani neuvedomil...“ nedokončil, iba bezmocne pokrčil plecami.

Váňa nepovedal nič, odložil chlieb, vstal, poutieral si prsty do nohavíc, opatrne sa prikradol ku kľietke, akoby dúfal, že Robin iba spí a neradno ho prebudiť šokom. Nahol sa bližšie, odborným okom zhodnotil situáciu, zhlboka si vzdychol.

„Prijmi moju úprimnú sústrasť, kamarát,“ zašepkal, natiahol ruku.

Kuky sa mu skúmavo zahľadel do očí, skúmavo a tak trochu podozrievavo. Netušil, či to myslí vážne, či mu je naozaj ľúto, alebo v momente, keď prijme ruku, sa rozrehoce a, plieskajúc sa po stehnách, vráti sa k nedojedeným raňajkám.

No Váňa bol ozajstný kamarát, v jeho úprimnom pohľade nepostrehol ani náznak zrady, žiadny úhybný manéver.

Nemohol urobiť kamarátovi taký podraz, veď boli partáci – a partákovi sa niečo také nerobí.

Kuky prijal ruku, Váša tuho stisol, potiahol, privinul si kolegu na hruď, objal ho, pohojdal, pomojkal.

Rozleteli sa dvere.

„... a ten debil jej vlepil také zaucho, že...“

Chosé nedopovedal, zarazene zastal. Rozbehnutý Krauz mu vletel na chrbát.

„Čo je, čo robíš? Čo nejdeš...“ ani Krauz nedopovedal.

Neveriaco civeli na dojemnú scénu odohrávajúcu sa pri okne.

„Vidíš, Riško,“ prvý sa zo šoku prebral Chosé, „aké je to pekné, keď sa dvaja majú radi. Prečo sa aj my každé ráno takto vrúcne nevystískame? Niekedy by mi tak dobre padlo...“

„Držte huby,“ zahriakol ich Hanzel.

„Niečo sa stalo?“ zašepkal Krauz. Pre istotu šepkal, veď netušil, čo sa pri okne odohráva.

„Tragédia...“

Krauz vyvalil oči, Chosé si pricapil dľaň na ústa. Objímal Váša Kukyho, nie naopak, takže tragédia sa stala Kukymu. Obom zišla na um tá istá myšlienka: Kukyho brat! Kukymu zomrel brat, dvojča, najlepší psychiater, akého poznali! Tragédia! Brat, kamarát! Toto Kuky len tak ľahko nerozchodí!

„Peter...?“ skúsil šeptom Krauz, bradou hodil smerom ku Kukymu, aby bolo jasné, akého Petra má na mysli.

„Doktor? Nie, Kukymu skapala andulka,“ vysvetlil Hanzel a pustil sa do čistenia.

„Andulka!“ hlesol Chosé, zvaliac sa do kresla v rohu. „Vy debili, normálne ste ma dostali! Chvíľu som vám veril, že chudák Peter... Ale andulka! Hovadská tragédia!“

„Ukážte!“ Krauz odstrčil mileneckú dvojicu, aby lepšie videl. „Fakt skapala,“ sucho konštatoval, keď sa presvedčil na vlastné oči.

Vrátil sa k stolu, sadol si, vybaľoval si veci, pripravoval sa na ranný nástup, akoby mŕtve andulky stretával denne na každom kroku.

„Neskapala, zomrel!“ ohradil sa Kuky. „Skapínajú iba obyčajné anonymné zvieratá, toto bol Robin! Neskapala andulka, zomrel Robin! Vy dvaja ignoranti...“

„Len pomaly, pomaly! Na urážky v pondelok ráno som zvlášť citlivý,“ prijal hodenú rukavicu Krauz. „Ak zomrel, tak zomrel, prosím, nehovorme o skapaní, hovorme o úmrtí, ale v tom prípade by sme mohli pokojne hovoriť aj o vražde...“

Hanzel odložil pištoľ, Burger si zapálil novú cigaretu, Váňa pustil parťáka, parťák nechápavo vyvalil oči. Všetci so záujmom očakávali vysvetlenie.

„No áno, o vražde!“ trval na svojom Krauz, nenútene si upratoval stôl. „Ak skape zviera, je to v poriadku, na to paragrafy nemáme, ale ak zomrie člo...“ zarazil sa, nazývať Robina človekom by bolo hádam predsa len prehnané, „... osobnosť,“ vynašiel sa, sám sebe prikývol, že s tým pomenovaním je aj on spokojný, „musíme hľadať príčiny smrti. Na to paragrafy máme, aj odborné expertízy. V tomto konkrétnom prípade nemusíme vyžiadať žiadne expertízy, na posúdenie skutkového stavu mi stačia vlastné vedomosti. Tvrdím, že títo dvaja,“ bradou mykol k dvojici pri okne, „ho zavraždili. Umučili Robina hladom a potom ho zabil tlačenkou a masným chlebom. Z môjho pohľadu odborníka na všetko živé ide o vopred premyslený a sadisticky vykonaný zločin vraždy a...“ zaváhal, prestal upratovať stôl, zamyslel sa, pošúchal si čelo. „Áno, v tomto prípade som ochotný podať na týchto dvoch mimoriadne nebezpečných páchatelov trestné oznámenie. Neviete, kde je tu najbližšia stanica polície?“

„Chlapče, ty máš za sebou ťažký víkend, čo?“ spýtal sa s obavami Váňa.

Všetky pohľady sa preniesli z Krauzu na Váňu. Netrpezlivo očakávali ostrú výmenu názorov medzi žalobcom a obžalovaným. Chosého až nadvihovalo v kresle od nedočkavosti.

„Prečo?“

„Že trepeš také somariny ešte pred začiatkom pracovného času.“

„Aké somariny? Fakty! Nemučili ste ho hladom?!“ zručol našťvaný Krauz, prepichol ich ukazovákom ako ozajstný prokurátor pred ozajstným súdom.

„To sa stalo iba raz,“ mierne, takmer plačlivo sa bránil Kuky.

„Raz-neraz, ale stalo sa!“ víťazil Krauz.

„Odvelili ma do bezpečnostných opatrení, tri dni som tu nebol, poprosil som Váňu...“

„Trhali mi zub, dostal som horúčku, maródoval som, ako som mu mal nasypať? Poprosil som Chosého...“

„Čóó?!“ zreval oslovený. „Počúvaj ma, Váňa, ja ti takú jednu...“

„Tak chcel som, teda myslel som si, že som ťa poprosil, vlastne ani som nemusel prosiť, veď sme partia, dúfal som, že automaticky, že...“ Váňovi až preskakoval hlas, tak sa snažil zbaviť viny.

„Nič sa nedeje automaticky!“ Krauz kul železo zahorúca. „Ten operený úbožiak tu trpel hladom ako v gula-gu! A potom, keď ste konečne prikvitli do práce, čo nasledovalo!?“

Obžalovaní zaryto mlčali.

„No čo!? Napchávali ste ho masným chlebom a tlačenkou!“ dorazil ich samozvaný žalobca.

„Ale veď mu chutilo...“ pokúsil sa o chabú obranu majiteľ tlačanky. Už ho nebavilo postávať pri okne, nasrdene si sadol a demonštratívne si odhryzol z podozrivej potraviny, aby sa všetci presvedčili, že na dobrej tlačénke nie je nič zlé.

„Vraj chutilo, ľudia, podržte ma! A čo mal, chudáčik, robiť? Vyhladovaný chudáčik zožerie všetko! Váňa, keby sme teba nechali tri dni hladovať, čo by si robil? Zožral by si vrece prosa aj s otrubami na posedenie, je tak?“

Váňa sa zamyslel, predstavil si takú hrôzu, až ho striaslo. Vraj tri dni o hlade!

„Koľkokrát som vám dvom hovoril,“ pokračoval Krauz miernejšie, „že andulky sú semenožravé vtáky. Aspoň stokrát, keď nie viac. Bežne žerú proso, slnečnicové semiačka, ľanové, vtáčí zob, dajú si zelené, šalát, púpavové listy, občas si dajú mrkvu, kaleráb, ale určite nie tlačenkú a masný chlieb!“

Kuky si odkašľal.

„Ale to bolo pred pol rokom, potom normálne žil. Žiadam váženú smradľavú súdnu stolicu, aby sme boli zbavení obvinenia! Žalobca dostatočne nepreukázal priamu súvislosť medzi úmrtím môjho zverenca – operenca – a spôsobom jeho stravovania.“ Kuky skákal pohľadom z jedného na druhého, hľadal u kolegov podporu, aspoň u jedného.

„Samozrejme, presne tak!“ podporil ho iba jeden, aj to s plnými ústami.

Krauza hra na súdny senát prestala baviť, odložil kufrík zo stola, oprel sa laktami, nahol sa ku kolegovi.

„Kuky,“ jeho hlas znel zmierlivo, chlácholivo, „kedy ťa to už prestane baviť? Povedz, čo všetko si už choval a pestoval v tejto kancelárii – ako to vždy dopadlo? Len tak z voľeja si spomínam, že si tu mal kaktusy, vytopil si ich, potom si zakladal orchideovú farmu, nepodarilo sa, dva mesiace sme zbierali listy z toho ozrutného stromu, čo si sem dotrepal, aj tak uschol, nasledoval škrečok, vraj ti ho ukradla upratovačka, v skutočnosti bohviekde mu je koniec, bielu myšku sme na sekretariáte chytali dva týždne, kým sme ju dostali, rozhrýzla všetky tajné spisy.“ Krauz sa odmlčal. „Čo som ešte zabudol?“ Bola to rečnícka otázka, na odpoveď nečakal.

„Užovka,“ našepkal mu Chosé.

Krauz iba hodil rukou, že pomoc nepotrebuje.

„Kuky, počúvaš ma? Čo chytíš do rúk, to dodrbeš, nedáš si poradiť! Kristepane, ty krpec krpatý tvrdohlavý, kedy už vyrastieš?“

„Nikdy, je to genetika.“

„Myslím duševne, ty idiot!“

„Vyser si!“ Kuky mu ukázal neslušný stredný prst.

„Čítaj koňovi básne, oserie ti knihu,“ ukončil debatu Krauz.

Kuky hodil rukou, aj on považoval kázanie za skončené. Vybral mŕtvolku z klietky, ofúkal ju, aby opadali šupky z prosa, položil ju na čistý kancelársky papier. Sadol si, nahol sa, skúmal Robinovi nožičky, bruško, zobák, oči, rozťahol krídla.

„Čo sa mu len mohlo...“ šomral si pod nos.

Chalani v kancelárii mu prestali venovať pozornosť, pripravovali sa na ranný nástup do zamestnania.

„Zavolám Lengyelovi!“

Kukyho geniálny nápad ich vyrušil z príprav.

„Tak to chcem počuť,“ Burger definitívne odložil noviny.

„Jasnačka, zavolám odborníkovi,“ Kuky bol skalopevne presvedčený, že svoj problém by mal prebrať s ozajstným machrom na smrť. „Kadejakí samozvaní odborníci na všet-

ko ma tu budú obviňovať z vraždy, a pritom o pravej príčine smrti môjho kamaráta vedia prd! Aj o jeho psychickom rozpoložení, o tom, ako pred smrťou trpel, ako ma mal rád, ako sme si rozumeli...”

„Tak už neskuč a volaj, chcem to počuť!“ posúril ho Burger.

Kuky zavolať do ústavu súdneho lekárstva, vypočul si odpoveď, smutne položil.

„Dnes nastupuje prvý deň po dovolenke, ešte neprišiel ani sa neozval.“

Aj Krauza absencia fachmana na pracovisku mrzela, naozaj bol zvedavý na stanovisko doktora Lengyela. Keby sa s krpcom dohodli aj na pitve, vážne by doktorovi odporučil seriózne psychiatrické vyšetrenie, no nestalo sa, ešte neprišiel do práce.

Kuky sa znova nahol nad mŕtve telíčko. Nežne ho pohladkal po hlavičke, hrotom pera mu rozhrnul riedke perie ne brušku, či predsa len nenájde nejaké stopy vonkajšieho násilia, niečo, čo by aspoň naznačilo príčinu smrti.

„Kuky?“ ozval sa z kúta Chosé.

„No?“

„Robin strávil celý svoj krátky život tu u nás, v kancelárii.“

„No.“

„Dá sa povedať, že to nebola obyčajná andulka.“

„No.“

„Dá sa povedať, že to bola takpovediac služobná andulka.“

„No a...?“

„V tom prípade žiadaj Mayora o tri dni voľna. Podľa zákona máš nárok na tri dni voľna na vybavenie pohrebu.“

„Vyser si oko aj ty!“

„Chcel som iba pomôcť,“ sklapol Chosé.

Kuky skončil prieskum, nič neobjavil, zabalil Robina do kancelárskeho papiera, no nebol spokojný. Z kopy starých novín vzal dvojhárok, zabalil ešte raz a na dôvažok papierovú truhlu prelepil lepiacou páskou. Prikývol, až teraz sa mu dielo pozdávalo.

Všetci ho so záujmom pozorovali, boli zvedaví, kam uloží mŕtvolu.

Kuky nezaváhal ani sekundu, rozhodným krokom zamieril k chladničke, otvoril výparník, novinový šulec položil na ľad, zavrel.

Krauz sa hodil na operadlo, Chosé si schoval tvár do dlaní, ostatní neboli schopní ani slova.

„Čo čumíte? Každá mŕtvola musí ísť pred pohrebom do chladničky, Robin nebude výnimkou!“

„Nepoviem, keby tam strčil fínsku vodku – ale vtáka?“ zastonal Chosé.

Kuky si sadol, zvesil hlavu, už nemal chuť ani silu odpovedať na štipľavé poznámky.

Burgerovi prišlo krpatého kolegu ľúto.

„Richard?“

„Áno?“

„Čo sa mu stalo?“ spýtal sa vážne, bradou ukázal na chladničku.

Krauz pochopil, že čas podryvovania sa už skončil.

„Edko, to sa nedá exaktne stanoviť ani pitvou. Papagájce vlnkované, po latinsky *Melopsittacus undulatus*, sa v prírode dožívajú desať rokov, niekedy aj viac. Prvé jedince chované v zajatí sa tiež dožívali toľko, lenže tento druh prešiel fázou tvrdej plemenitby, teda príbuzenského kríženia. V tom momente, keď chovatelia zistili, že v ich genetickej výbave sú aj iné farby, ako sú pôvodná zelená a žltá, začali tieto farebné variety podporovať, vyhľadávať a medzi sebou krížiť. Došlo k prešľachteniu celej populácie, jedince chované v klietkach stratili odolnosť, vytratil sa prirodzený úhyn slabých jedincov, už sa nerozmnožovali iba najsilnejšie kusy ako v prírode, ale rozmnožovali sa aj slabé jedince so skrytými chybami a chorobami, čím sa v populácii rozšírili genetické deformácie, ľudovo povedané, dengľavosť. Jemu,“ Krauz pozrel na chladničku, „mohlo zlyhať srdce alebo ľadviny, mohol prechladnúť z prievanu, mohla ho skoliť infekcia, čokoľvek.“

Burger prikývol, porozumel. Medzi prstami mu dohárala cigareta, páľila, ešte šluk a bude zrelá do popolníka. Pri poslednom šluku sa odrazu z ničoho nič křčovito rozkašľal, až ho nadhadzovalo, netrafil do popolníka, ohorok mu vypadol na koberec. Hanzel bleskovo zareagoval, zodvihol ho a zahasil za kolegu. Burger si na ústa pricapil vždy pripra-

venú vreckovku. Očervenel, chvíľu sa dusil, potom záchvat prešiel tak rýchlo, ako sa začal.

Krauz ho počastoval vyčítavým pohľadom, no nepovedal nič. Už sa na tému Burgerovho kašľa rozprávali, vážne rozprávali, sľúbil, že skočí na vyšetrenie, ale kedy...

Kuky si vypočul odbornú prednášku bez mihnutia oka, Váňa nie.

„No prosím! Infekcia, aké jednoduché! Tento pes hnusný vie o andulkách viac ako vysokoškolský profesor, mňa tu bude obviňovať z vraždy tlačenkou! Chceš po papuli hneď takto zrána, kamoško!?“

Krauz vstal, zazubil sa na celú kanceláriu.

„Je pondelok ráno, musel som vás nasrať, aby ste nevyšli z cviku, banda jedna ulievačská!“ Vypochoďoval z kancelárie na ranný nástup, Chosé v tesnom závese za ním si mädlil ruky.

Črtá sa pohodový prázdninový týždeň, začal sa úplne ukázkovo.

2

Krauz nebol jediný, kto sa rozhodol vytočiť kolegov hneď prvý deň v týždni. Šéf oddelenia vrážd Alexander Mayor trpezlivo čakal, kým sa mužstvo usadí.

„Už by stačilo, vážení, je pol ôsmej, začíname! Prosím ticho! Vlado, nerozumel si!? Utíšime sa!“ Počkal ešte chvíľu. „Ďakujem za pozornosť. Všetkých vás vítam, dúfam, že ste si voľný víkend užili bez úrazu a nemáme žiadnych odpadlíkov. Viete dobre, že je dovolenkové obdobie, bojujem o každú použiteľnú ruku a nohu. Ozval sa niekto, že nepríde?“

Nikto nič.

„Ani mne nikto nevolal. Výborne, takže na úvod si spravíme prezenčku.“ Pod dátum s nadpisom PONDELOK napísal veľké RD, PN, SV, O, to znamená riadna dovolenka, práceneschopní, služobné voľno, odvelení. Pozrel si plachtu s rozpisom služieb a dovoleniiek. „Doplňte ma, keby som na niekoho zabudol.“ Nahlas diktoval mená a vpisoval ich k jednotlivým písmenám.

„Ešte Kuzma, dnes nastúpil na dovolenku,“ upozornil niekto z prísediacich.

Mayor zvrátil čelo, skontroloval plachtu.

„Nemá ju vyznačenú.“

„Hovoril ti v piatok. Dva dni mimo poradia, vezie ženu a decko na liečenie. Hlásil ti to, dcére sa zle zrastá tá dochrámaná noha po dopravnej nehode. Berie ich do nejakého rehabilitačného strediska.“

„Aha!“ spomenul si šéf, dodatočne vyfarbil kolegovi do plánu dovoleniiek na pondelok a utorok dve modré okienka. „Ešte niekto? Nikto? Fajn.“ Porátal prítomných, pripočítal mená zo zošita, vyšiel mu výsledok zhodný s celko-

vým stavom mužstva na oddelení vražd, to znamená, že na nikoho nezabudli.

„Ešte ja...“ nespelo sa ozval Chosé.

„Čo ja?“

„Tiež dva dni mimo poradia,“ navrhol nespelo.

„Prečo?“

„Tiež sa mi zle zrastá...“

„Sklapni! Bol si na dovolenke v júli, teraz budeš pekne zarezávať!“

„Ale, šéfe, mne celú dovolenku lialo a teraz je vonku tridsaťtri stupňov!“

„A môžem ti ešte prikúriť, keď neprestaneš s debilnými nápadmi! Má ešte niekto chuť nasrať šéfa hneď na úvod týždňa?“

Neprihlásil sa nikto.

„Výborne, pokračujeme! Dnes sa v zasadačke začína školenie o asertivite. Pre tých, čo ku každému cudziemu slovu potrebujú slovník, jednoduché vysvetlenie – naučia vás tam, ako sa správať k stránkam, ku kolegom, k nadriadeným, k manželkám... vlastne to som už povedal. Ehm,“ Mayor si odkašlal, počúchal si bradu, neklamný znak, že bude nasledovať sebakritika. „Ja viem, mal som vám to oznámiť skôr, aby ste si mohli zariadiť robotu, no prípis z ministerstva prišiel iba v piatok a ja som na fajront zabudol, moja chyba. Dúfam, že to aj tak zvládneme. Z každého oddelenia má ísť maximálne osem ľudí, viac v jeden deň uvoľniť nemôžeme, aby sme ostali bojaschopní. Školenie bude trvať do stredy, aby sa všetci vystriedali. Dnes začína kancelária stoštyridsaťjeden a zo stoštyridsaťdvojky Petra a Filip.“

„Šani, neblázni, to sa máme v tropických horúčavách celý deň pariť v zasadačke?“ ohradil sa Burger.

„Rozkaz je rozkaz.“

„Prečo nemôžu organizovať prednášky v decembri, keď je vonku čapkanica?“

„O tom ja nerozhodujem.“

„Šani, nestačí, keď sa iba zapíšeme? Povedz im, že máme súrnu robotu.“

„A máte? Máte nadnes nejaké stránky?“

„Nie, ale...“